

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

Ήταν ένα πρωινό χωρίς ήλιο, παγωμένο και συννεφιασμένο, λίγες εβδομάδες πριν από τα Χριστούγεννα. Η Μαρί είχε ξεκινήσει για τη δουλειά της όταν χτύπησε το κινητό της. Την καλούσε η μητέρα της.

«Μόλις πέθανε η αδελφή Μάργκαρετ Τόμας».

«Ποια;»

Η ερώτηση ακούστηκε σαν ένα πνιχτό μουρμούρισμα. Η Μαρί κατάπινε την τελευταία μπουκιά από μια τάρτα βατόμouro μαζί με την τελευταία γουλιά από τον στιγμιαίο καφέ της. Οι τελευταίοι κόκκοι άφησαν σκούρα σημάδια στον πάτο της κούπας.

Η μητέρα της απάντησε ανυπόμονα:

«Η θεία σου η Μεγκ, η καλόγρια. Είμαι πολύ αναστατωμένη».

Επικράτησε σιωπή στη γραμμή για λίγο. Η θεία τής Μαρί είχε εξαφανιστεί από τη ζωή τους εδώ και πολύ καιρό.

«Μαρί, είσαι εκεί;»

Χωρίς να περιμένει απάντηση, η μητέρα της συνέχισε:

«Από τη μονή δεν μου λένε πώς πέθανε. Είπαν απλώς ότι έφυγε. Έφυγε; Η Μεγκ δεν ήταν ούτε πενήντα ετών. Θέλω να μου κάνεις τη χάρη και να πας εκεί».

«Γιατί δεν πας εσύ;»

Η Μαρί εκνευριζόταν με τη μητέρα της για πολλούς λόγους.

Ένας από αυτούς ήταν το γεγονός ότι ποτέ δεν ξέμενε από απαιτήσεις, οι περισσότερες από τις οποίες ήταν ασήμαντες και χωρίς νόημα. Η διατύπωση μιας απαίτησης ήταν σαν να έσφιγγε απότομα το κορδόνι μιας αόρατης ποδιάς.

Η φωνή στο τηλέφωνο έγινε ικετευτική.

«Το ξέρεις ότι φοβάμαι τις καλόγριες».

«Μα η Μεγκ ήταν αδελφή σου».

«Μη γίνεσαι ανόητη. Τις άλλες καλόγριες φοβάμαι. Είναι όλες τους σαν τρομακτικοί πιγκουίνοι. Υπόγραψε τα χαρτιά εκεί, για να μπορέσουν να σου παραδώσουν τη σορό. Είμαστε οι μόνοι που έχει – που είχε».

Η μητέρα της άρχισε να κλαίει σιγανά.

«Φέρε σπίτι την αγαπημένη μου αδελφή. Μπορείς να το κάνεις αυτό;»

Μια και κανένας δεν είχε αναφέρει τη θεία Μεγκ εδώ και χρόνια, το «αγαπημένη αδελφή» ηχούσε λίγο ανειλικρινές. Όμως η δουλειά της Μαρί ήταν προσωρινή, και εύκολα μπορούσε να τηλεφωνήσει, να πει ότι ήταν άρρωστη και να πάρει άδεια.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ», είπε.

Σε λίγο οδηγούσε προς τα δυτικά στην εθνική ακούγοντας αφηρημένα ένα άλμπουμ του Τζέιμς Τέιλορ που είχε βγει πριν από είκοσι χρόνια, περίπου την εποχή που είχε γεννηθεί το θορυβώδες της Χόντα Civic. Η Μεγάλη Οικονομική Κρίση έθεσε τέρμα σε μια σταδιοδρομία την οποία η Μαρί στην πραγματικότητα δεν είχε διαλέξει ακόμη. Όπως και άλλοι της γενιάς της, παράδερνε, ανησυχώντας μήνα με τον μήνα ότι ίσως αναγκαζόταν να πάει να μείνει ξανά με τους γονείς της. Αυτό θα σήμαινε ότι θα έπρεπε να διαλέξει ανάμεσά τους. Η μητέρα της έμενε στο παλιό σπίτι μετά το διαζύγιο. Ο πατέρας της είχε μετακομίσει στο Πίτσμπουργκ με τη νέα του σύζυγο και

συνήθως θυμόταν να τηλεφωνήσει μόνο τα Χριστούγεννα και στα γενέθλιά της.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του αυτοκινήτου και παρατήρησε μια κόκκινη μουντζούρα – είχε βάλει απρόσεκτα κραγιόν. Τι νόμιζε, ότι οι καλόγριες θα ήθελαν να τη δουν να φοράει μείκ απ;

Πριν καταφύγει στο μοναστήρι, η θεία Μεγκ συνήθιζε να φοράει την πιο εκπληκτική απόχρωση κραγιόν: ένα σκούρο κόκκινο Βουργουνδίας, που ερχόταν σε αντίθεση με το γλομό ιρλανδέζικο δέρμα της, σαν μια σταγόνα κρασιού πάνω σε λινό τραπεζομάντιλο. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η Μεγκ ήταν εντυπωσιακή. Είχε έντονα ζυγωματικά και εκείνη την κομψή μύτη των ΜακΓκίρι, το χαρακτηριστικό για το οποίο ένοιωθαν υπερήφανοι. Δεν είχε μείνει γεροντοκόρη για κάποιον ιδιαίτερο λόγο. (Στη Μεγκ άρεσε ο όρος «γεροντοκόρη» επειδή ήταν τόσο απαρχαιωμένος και πολιτικά μη ορθός.) Οι άνδρες μπαινόβγαιναν αόριστα στη ζωή της. «Είχα τις ευκαιρίες μου, μην ανησυχείς», έλεγε πειραχτικά. Πήγαινε ακόμη και σε μπαρ για εργένηδες την ημέρα. «Άσχημα μέρη», έλεγε η Μεγκ. «Ψυχοκτόνα».

Κανένας δεν θυμόταν να είναι ιδιαίτερα θρήσκα, γι' αυτό ήταν μεγάλη η έκπληξη, και όχι ευχάριστη, όταν η θεία Μεγκ ανακοίνωσε ξαφνικά, στην ώριμη ηλικία των σαράντα, ότι θα γινόταν καλόγρια. Αρκετά είχε παίξει τον οικογενειακό ρόλο της, αυτόν της μεγάλης ανύπαντρης αδελφής, που την καλούσαν για να φυλάξει τα μωρά, που περίμεναν ότι θα ψώνιζε και θα φρόντιζε το σπίτι όταν αρρώστανε κανείς, που άκουγε τις ανιψιές της να κουτσομπολεύουν για τους φίλους τους πριν σταματήσουν ξαφνικά και πουν με αμηχανία: «Συγγνώμη, θεία Μεγκ. Μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι άλλο».

Η οικογένεια ένωσε ενοχές όταν ανακοίνωσε πως είχε ζη-

τήσει να γίνει δεκτή σαν δόκιμη. Υπήρχε η ενοχλητική σκέψη «Τι κάναμε λάθος;». Η γιαγιά της Μαρί είχε πεθάνει από καρκίνο του στομάχου πριν από δυο χρόνια. Αν η γιαγιά της είχε ισχυρές θρησκευτικές πεποιθήσεις, οι μήνες του αφόρητου πόνου τις είχαν εξαφανίσει. Δεν ζήτησε τον πατέρα Ράιλι στο τέλος, αλλά ούτε και διαμαρτυρήθηκε όταν εμφανίστηκε στο δωμάτιό της. Ναρκωμένη από τη μορφίνη, μόλις που αντιλήφθηκε τον άρτο και τον οίνο καθώς της ανασήκωσε το κεφάλι από το μαξιλάρι για τη μετάληψη. Κανείς δεν ήξερε αν έπρεπε να νιώθει χαρούμενος που η γιαγιά δεν έζησε για να δει μια κοπέλα των ΜακΓκίρι να φοράει το ράσο.

Ο παππούς της Μαρί βυθιζόταν σε μια μοναχική θλίψη από τότε που πέθανε η γυναίκα του, αποσυρμένος στο σπίτι του, αφήνοντας τα φώτα σβηστά πολλή ώρα μετά τη δύση. Κούρευε το γρασίδι κάθε Σάββατο, αλλά τα χορτάρια στην πίσω αυλή φούντωναν και μεγάλωναν, σαν τα καταραμένα χόρτα που φρουρούσαν το κάστρο των θλίψεων. Όταν η Μεγκ τού χτύπησε την πόρτα και του είπε ότι θα έμπαινε σε μοναστήρι, έδειξε πιο ζωηρός απ' όσο είχε δείξει για μήνες.

«Μην παραιτείσαι. Είσαι ακόμη όμορφη, Μεγκ. Πολλοί άνδρες θα ήταν περήφανοι να σε έχουν δίπλα τους».

«Μη λες ανοησίες», του απάντησε η Μεγκ κοκκινίζοντας.

Τον φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού του.

«Πάντως, σε ευχαριστώ».

Στο τέλος εξέπληξε τους πάντες όταν μια νύχτα έφυγε και πήγε σε ένα αυστηρό τάγμα Καρμηλιτισσών, πλήρως απομονωμένο. Δεν θα ήταν μια από εκείνες τις μοντέρνες καλόγριες που φορούν κανονικά ρούχα και αγοράζουν ρόκα στο σουπερμάρκετ. Από τη στιγμή που οι πύλες της μονής έκλεισαν πίσω της, η Μεγκ δεν ξαναφάνηκε ποτέ. Άφησε το διαμέρισμά της απείραχτο, όλα τα έπιπλα στη θέση τους να περιμένουν υπομονετικά

μια επιστροφή που δεν θα συνέβαινε ποτέ. Τα ρούχα της ήταν τακτικά κρεμασμένα στην ντουλάπα, αναδίδοντας τη θλιβερή μυρωδιά των πραγμάτων που έχουν αποβεί άχρηστα.

Η Μαρί ήταν δεκαοκτώ ετών όταν η θεία της εξαφανίστηκε. «Η φυγή στην Αίγυπτο», το αποκάλεσε η μητέρα της, με έναν τόνο πικρίας και εγκατάλειψης. «Κανένας πραγματικός αποχαιρετισμός».

Το ότι ήταν μεγάλη οικογένεια δεν τους προστάτευσε ώστε να μην νιώσουν το κενό που άφησε πίσω της η Μεγκ. Φαινόταν κάπως δυσοίωνα το γεγονός ότι ποτέ της δεν έγραψε ούτε τηλεφώνησε για δέκα χρόνια. Δεν είχαν κανένα νέο της μέχρι τη στιγμή που η μητέρα της Μαρί έμαθε ότι η αδελφή Μάργκαρετ Τόμας, το φάντασμα κάποιας που γνώριζαν, είχε φύγει.

Το μοναστήρι ήταν απόμακρο και δεν υπήρχε στον τηλεφωνικό κατάλογο, αλλά το GPS ήξερε πώς να το βρει. «Σε διακόσια ογδόντα μέτρα στρίψτε αριστερά», της υπέδειξε η φωνή. Η Μαρί πήρε τη στροφή και ύστερα από οχτακόσια μέτρα περίπου, μέσα σε ένα πυκνό δάσος με πεύκα και σημιύδες, μείωσε την ταχύτητα. Η περιοχή της μονής προστατευόταν από έναν ψηλό σιδερένιο φράχτη. Ο δρόμος τελείωνε σε μια πύλη και σε ένα εγκαταλειμμένο φυλάκιο. Υπήρχε ένα σκουριασμένο θυροτηλέφωνο για να αναγγέλλουν οι επισκέπτες την άφιξή τους.

Η Μαρί σκέφτηκε την αμήχανη θέση στην οποία βρισκόταν. Πώς ανακοινώνεις ότι ήρθες για να πάρεις ένα πτώμα; Δυνάμωσε τη φωνή της, λες και το θυροτηλέφωνο ήταν κουφό.

«Ήρθα για την αδελφή Μάργκαρετ Τόμας. Είμαι η ανιψιά της».

Κανένας δεν απάντησε, το θυροτηλέφωνο ούτε καν έτριξε. Πέρασε ένα λεπτό, και η Μαρί άρχισε να σκέφτεται ότι θα αναγκαζόταν να φύγει. Έπειτα η σιδερένια πύλη με ένα κλικ άρχισε να ανοίγει αργά αργά. Πέρασε μέσα.

Σε κάποια απόσταση βρισκόταν μια έπαυλη από κόκκινο τούβλο, τρομακτικά βικτοριανή κάτω από τον γκριζο ουρανό. Τα λάστιχα του παλιού Χόντα έτριξαν πάνω στο χαλίκι. Η Μαρί ένιωθε όλο και μεγαλύτερη νευρικότητα· ο νους της γέμιζε με σκέψεις για τον Ντίκενς και για ορφανά που δεν είχαν αρκετό φαΐ να φάνε. Αλλά το πραγματικό ορφανό ήταν η έπαυλη, που σώθηκε από την Εκκλησία, αφού πρώτα έγινε ένα επιβλητικό ερείπιο.

Καθώς ανέβαινε το μακρύ δρομάκι μέχρι τη μονή, η Μαρί ξανασυγκεντρώθηκε σε αυτό που είχε να κάνει. Κατά μήκος του δρόμου το έδαφος κι από τις δυο μεριές ήταν γεμάτο φυτά, αλλά η περιοχή που το περιέβαλλε ήταν ξεφτισμένη, απογυμνωμένη από τα σιντριβάνια και τα παρτέρια που κάποτε τη στόλιζαν. Το μέρος πιθανότατα είχε χτιστεί από κάποιον αδίστακτο μεγιστάνα σε μια εποχή όπου τέτοια τεράστια κτίρια ήταν «θερινά εξοχικά», που εξυπηρετούνταν από τη δική τους ιδιωτική σιδηροδρομική γραμμή.

Πάρκαρε το αυτοκίνητό της στο τέλος του δρόμου και πλησίασε στην μπροστινή πόρτα. Μια αυστηρή χειρόγραφη πινακίδα κρεμόταν δίπλα στο κουδούνι: «Σιωπή τηρείται μεταξύ του εσπερινού και της τρίτης ώρας. Παρακαλούμε, μην ενοχλείτε».

Τρίτη ώρα; Η Μαρί δεν μπορούσε να θυμηθεί ποια τρομακτικά σκοτεινή ώρα του πρωινού ήταν αυτή – ένιωσε ανατριχίλα όταν φαντάστηκε τα γυμνά πόδια των μετανοουσών καλογραιών να πατούν στις κρύες πέτρες του δαπέδου πριν από το ξημέρωμα. Χτύπησε το κουδούνι. Ύστερα από μια στιγμή δισταγμού άκουσε την πόρτα να ανοίγει, εξίσου ανώνυμα με την μπροστινή πύλη. Μπήκε με προσοχή, αφήνοντας τα μάτια της να προσαρμοστούν στην ξαφνική μείωση του φωτός. Βρέθηκε σε έναν μεγάλο προθάλαμο. Στον έναν τοίχο υπήρχε μια εσοχή με το άγαλμα της Παρθένου. Ευθεία μπροστά ένα γερό μεταλ-

λικό πλέγμα, χωρισμένο σε τετράγωνα των δέκα εκατοστών, έκλεινε τον δρόμο. Τα ανοίγματα επέτρεπαν στους επισκέπτες να κοιτάζουν τους ενοίκους χωρίς να έρχονται πολύ κοντά. Η αίσθηση ήταν κάτι ανάμεσα σε ζωολογικό κήπο και φυλακή.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση βέβαια δεν υπήρχε εκεί κανένας για να τον κρυφοκοιτάξει. Η Μαρί κάθισε στην ξεχαρβαλωμένη καρέκλα επισκεπτών με τη βαθουλωμένη ψάθα και περίμενε. Άρχισε να ανησυχεί ότι θα εμφανιζόταν κάποια καλόγρια που θα τη μάλωνε που παράτησε το σχολείο της ενορίας μετά την πέμπτη τάξη, λες και κάθε μοναχή της περιοχής είχε μάθει τα άσχημα νέα. Κοίταξε την πλατιά σκάλα στην άλλη πλευρά του χωρίσματος. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως, όταν αυτό το μέρος ήταν η εξοχική κατοικία κάποιου πλουσίου, οι σκάλες αυτές ένιωθαν τα πασουμάκια των ντυμένων με μετάξια νεαρών δεσποινίδων να χτυπούν καθώς κατέβαιναν για να συναντήσουν τους θαυμαστές τους.

Η ώρα περνούσε. Η σιωπή ήταν αλλόκοτη και αφύσικη. Το τάγμα των Καρμηλιτισσών είναι μη κοσμικό, αφοσιωμένο ολοκληρωτικά «στην προσευχή και στον μόχθο». Η Μαρί είχε βρει στο YouTube ένα βίντεο σχετικά με αυτό. Οι μοναχές στο βίντεο χαμογελούσαν πολύ. Χαιρετούσαν τον δημοσιογράφο πίσω από ένα μεταλλικό χώρισμα σαν αυτό μπροστά στο οποίο καθόταν τώρα η Μαρί. Ο θρασύς δημοσιογράφος είχε ρωτήσει: «Πόσο καιρό είστε πίσω από τα σίδερα;». Οι μοναχές γέλασαν. Απ' όσο ήξεραν οι ίδιες, ζούσαν στη σωστή πλευρά του διαχωριστικού.

Η Μαρί κοίταξε το ρολόι της. Βρισκόταν εκεί λιγότερο από πέντε λεπτά. Ας τελειώνουμε με αυτό, σκέφτηκε. Ήταν θλιβερό, αλλά το να προσπαθεί να ξαναβρεί τη Μεγκ όπως ήταν κάποτε φαινόταν άσκοπο.

Τελικά ακούστηκαν απαλά βήματα, καθώς μια μοναχή κα-

τέβηκε τις σκάλες – αργά, όχι πηδηχτά – και πλησίασε την επισκέπτρια διασχίζοντας ένα μεγάλο μαρμάρινο δάπεδο. Δεν θα ήταν πάνω από είκοσι ετών. Η Μαρί είχε διαβάσει ότι τα μοναστήρια δυσκολεύονταν πολύ να βρουν καινούργια άτομα και με τον καιρό γερνούσαν όλο και περισσότερο. Ο θάνατος αραίωσε τις τάξεις τους.

«Συγγνώμη που σε έκανα να περιμένεις», απολογήθηκε η νεαρή μοναχή με ένα ντροπαλό χαμόγελο.

Δεν έμοιαζε να είναι ο τύπος που μαλώνει. Μύριζε ελαφρώς σαπούνι και χλωρίνη. Τα μικρά χέρια της ήταν κοκκινισμένα και άγρια· τα έκρυσσε μέσα στα μανίκια του ράσου της όταν η Μαρί τα κοίταξε. Η Μαρί αντιστάθηκε στον πειρασμό να κάνει τον σταυρό της.

«Ήρθα για την αδελφή Μάργκαρετ Τόμας», είπε.

Από τα νεύρα της είχε μιλήσει πολύ δυνατά, δημιουργώντας ηχώ μέσα στον μεγάλο, άδειο χώρο.

«Ω», έκανε η νεαρή μοναχή, που έμοιαζε με Ισπανίδα και μιλούσε με ξενική προφορά. Είχε πάψει να χαμογελάει.

«Είμαι η ανιψιά της», πρόσθεσε η Μαρί.

«Κατάλαβα».

Η αδελφή απέστρεψε το βλέμμα της. Το πρόσωπό της, μισοσκεπασμένο από μια καφέ και λευκή κουκούλα, παρέμεινε φιλικό, αλλά δεν πρόδιδε τίποτε.

Η Μαρί καθάρισε τον λαιμό της.

«Δεν ξέρω ποια είναι η διαδικασία όταν κάποια πεθαίνει. Ήταν πολύ ξαφνικό, αληθινό σοκ».

«Τι εννοείς;»

Η αδελφή έμοιαζε αληθινά μπερδεμένη.

«Δεν το ξέρεις; Λάβαμε ένα τηλεφώνημα ότι η αδελφή Μάργκαρετ Τόμας, η θεία μου, έφυγε. Βρίσκομαι εδώ για να παραλάβω τη σορό της. Γι' αυτό, αν υπάρχουν τίποτα έγγραφα

που πρέπει να υπογράψω, και το τηλέφωνο κάποιου τοπικού γραφείου κηδειών...»

Η φωνή της Μαρί έσβησε.

Τώρα η αδελφή φαινόταν αναστατωμένη. Το ελαφρό κοκκίσιμα στα απαλά μάγουλά της ξαφνικά έγινε χλόμισμα.

«Δεν είναι δυνατόν αυτό. Βλέπετε...»

Η Μαρί τη διέκοψε.

«Δεν μπορείτε να την κρατήσετε και να μην ειδοποιήσετε τις αρχές».

«Τι; Αφήστε με να τελειώσω».

Η νεαρή μοναχή σήκωσε τα χέρια της ζητώντας της να κάνει υπομονή.

Αλλά η Μαρί είχε αρχίσει να γίνεται καχύποπτη.

«Δεν είναι δική σας, ώστε να τη χώσετε απλώς στο χώμα. Και εν πάση περιπτώσει, πώς πέθανε;»

Η Μαρί προσπάθησε να δείχνει εκνευρισμένη, αλλά μια αμφιβολία άρχισε να σχηματίζεται στον νου της. Ίσως η μονή να είχε στη νόμιμη κατοχή της όποιον πέθαινε μέσα στο τάγμα της.

Η αδελφή έτριψε τα χέρια της.

«Παρακαλώ, σταματήστε. Η θεία σας δεν βρίσκεται πλέον εδώ. Έφυγε. Το όλο πράγμα είναι μια παρανόηση».

Ένα φωτάκι άναψε στο μυαλό της Μαρί.

«Η μητέρα μου υπέθεσε ότι το “έφυγε” σήμαινε “πέθανε”».

«Όχι. Εχθές η αδελφή Μάργκαρετ Τόμας δεν εμφανίστηκε στη λειτουργία της τρίτης ώρας και το δωμάτιό της ήταν άδειο. Ανησυχήσαμε πολύ. Αφήσαμε ένα μήνυμα στο μοναδικό τηλέφωνο επαφής που υπήρχε στον φάκελο. Η επικοινωνία μας με τον έξω κόσμο είναι ελάχιστη. Με αυτό τον κανόνα ζούμε. Είστε καθολική;»

Η Μαρί έγνεψε αρνητικά. Ένωσε γελοία και άρχισε να

μουρμουρίζει μια συγγνώμη, αλλά η νεαρή μοναχή συνέχισε, με τον τόνο της να γίνεται όλο και πιο δυνατός. Χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να κρύψει τα συναισθήματά της.

«Η Μάργκαρετ Τόμας ήταν αδελφή μας. Ανήκε στον Χριστό, όχι στην οικογένειά της. Αλλά όταν μια αδελφή ξαφνικά δεν εμφανίζεται στις προσευχές και το δωμάτιό της είναι εγκαταλειμμένο, Dios mio, νιώσαμε την υποχρέωση να το πούμε σε κάποιον».

«Δηλαδή, απλώς έφυγε και δεν ξέρετε πού πήγε;»

«Ακριβώς. Συγγνώμη. Δεν είχαμε πρόθεση να σας στενοχωρήσουμε».

«Εντάξει. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να ζητάτε συγγνώμη».

Η Μαρί ήθελε να καθησυχάσει την αδελφή, η οποία έμοιαζε πολύ ευαίσθητη με το καθημερινό καφέ ράσο της και τα ερεθισμένα, κόκκινα χέρια της. Ήταν όμως και περίεργη.

«Ένα πράγμα μόνο. Μπορώ να δω το δωμάτιό της;»

«Αχ, καλή μου, φοβάμαι ότι αυτό δεν είναι δυνατόν».

Ανίκανη να κρύψει την αναστάτωσή της, η αδελφή ξαφνικά στράφηκε να φύγει. Ένιωθε άσχημα, αλλά οι κανόνες ήταν κανόνες. Κανένας δεν περνούσε εκείνο το διαχωριστικό.

Η Μαρί της φώναξε:

«Τι γίνεται με τα προσωπικά της αντικείμενα; Αν άφησε τίποτε, θέλω να το πάρω. Είπατε ότι δεν θέλατε να μας στενοχωρήσετε».

Ένιωθε καταπιεστική καθώς εκτόξευε τα λόγια της στην πλάτη της νεαρής μοναχής, αλλά η Μαρί ήξερε ότι η μητέρα της δεν θα ησύχαζε με το «έφυγε». Μία εξαφάνιση της θείας Μεγκ ήταν ήδη αρκετή.

Η αδελφή δεν γύρισε.

«Περιμένετε εδώ», μουρμούρισε.

Ανέβηκε βιαστικά επάνω, και στον μεγάλο προθάλαμο ξανά-

πεσε σιωπή. Ύστερα από λίγο μια άλλη μοναχή φάνηκε στην πλατιά σκάλα, η οποία στα μάτια της Μαρί είχε αρχίσει να φαντάζει σαν σκηνικό του Χόλιγουντ που είχε φτιαχτεί με μοναδικό σκοπό τις εντυπωσιακές εμφανίσεις. Η καινούργια μοναχή ήταν πιο μεγάλη, ίσως γύρω στα εβδομήντα, και το ράσο που την έκρυβε από πάνω μέχρι κάτω σαν καφετί κουκούλι δεν μπορούσε να κρύψει το επίπονο βάδισμά της εξαιτίας των αρθριτικών. Φαινόταν σαν να παραπατούσε γιατί μετέφερε ένα βαρύ χαρτοκιβώτιο στα χέρια της. Προχωρώντας στο μαρμάρινο δάπεδο προς το χώρισμα, η γριά μοναχή έγενεψε προς ένα άνοιγμα στη μια άκρη. Ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να χωρέσει να περάσει από μέσα ένα χαρτόκουτο.

«Φοβάμαι πως αυτά είναι όλα», είπε η γριά μοναχή.

Ήταν ελαφρώς λαχανιασμένη και το επάνω χείλος της είχε ιδρώσει από την προσπάθεια. Όπως και η νεαρή αδελφή, δεν συστήθηκε. Τα μάτια της παρέμειναν χαμηλωμένα όταν η Μαρί προσπάθησε να την κοιτάξει. Αντίθετα από τη νεότερη μοναχή, δεν εξέπεμπε κύματα συμπάθειας.

Η Μαρί μουρμούρισε ένα «ευχαριστώ», αλλά η γριά μοναχή είχε ήδη στραφεί να φύγει.

Ήταν καιρός να αφήσει αυτό το παράξενο μέρος. Η Μαρί σήκωσε το κουτί, που ήταν τυλιγμένο με αρκετή ταινία συσκευασίας. Παρόλο που δεν ήταν πάνω από τριάντα επί τριάντα εκατοστά, το πακέτο έμοιαζε γεμάτο με μολύβδινα βάρη. Υπήρχε ένας λευκός φάκελος κολλημένος στο επάνω μέρος, αντί για ταμπέλα.

Όταν η Μαρί βγήκε έξω, στο γκρίζο φως, και πήρε μια βαθιά ανάσα στον φρέσκο χειμωνιάτικο αέρα, το κεφάλι της άρχισε να καθαρίζει. Με κάθε βήμα που έκανε προς το αυτοκίνητό της ένιωσε όλο και λιγότερο ζαλισμένη, λες και ξυπνούσε από κάποιο ναρκωτικό μεσαιωνικό ξόρκι. Το χέρι της βρισκόταν

στο χερούλι της πόρτας του αυτοκινήτου, που τώρα είχε παγώσει από τις νιφάδες χιονιού, όταν αντιλήφθηκε όλες εκείνες τις ερωτήσεις που είχε ξεχάσει να κάνει.

Δεν είχε μάθει τίποτε για τις τελευταίες ημέρες της θείας της στο μοναστήρι. Είχε φύγει από το μοναστήρι άρρωστη ή υγιής; Ήταν δυσαρεστημένη; Υπήρχαν σημάδια νοητικής διαταραχής; Η Μαρί είχε διαβάσει για ηλικιωμένους μοναχούς που κατέρρεαν ύστερα από δεκαετίες σιωπής, απλώς για να αποκαλύψουν ότι ήταν παράφρονες, οδηγημένοι σε αθεράπευτη ψύχωση εξαιτίας της προσκόλλησής τους στον Θεό.

Ξαφνικά ένιωσε έναν πόνο στους καρπούς της από το βάρος του πακέτου. Μπαίνοντας στο αυτοκίνητο το πέταξε πλάι της, στο κάθισμα του συνοδηγού. Το χιόνι έπεφτε αρκετά πυκνό ώστε να καλύψει το τζάμι, μετατρέποντας το εσωτερικό του αυτοκινήτου σε μια μισοφωτισμένη σπηλιά. Έβαλε μπροστά τους υαλοκαθαριστήρες και έλεγξε στο ραδιόφωνο για προειδοποιήσεις επικίνδυνων καιρικών φαινομένων. Η πρωινή πρόβλεψη έλεγε ότι αναμενόταν χιονοθύελλα αργότερα μέσα στην ημέρα. Τώρα ήταν μόλις δύο η ώρα. Φαίνεται ότι η θύελλα είχε ξεκινήσει ωρίς.

Τα φθαρμένα αντιολισθητικά λάστιχα πρόσφεραν στη Μαρί έναν λόγο να γυρίσει πίσω στην εθνική, όμως καθόταν εκεί κοιτάζοντας αφηρημένα την υπνωτιστική κίνηση των υαλοκαθαριστήρων. Ύστερα το δέμα τράβηξε το βλέμμα της σαν κάτι θαυμαστό. Στην πραγματικότητα ο παππούς της δικαιούνταν να το ανοίξει, αφού η Μεγκ ήταν κόρη του και αυτός ήταν ο πλησιέστερος συγγενής της. Αλλά τώρα η Μαρί πρόσεξε ότι ο φάκελος που ήταν κολλημένος στην άκρη του δεν ήταν άγραφος. Ένα μήνυμα ήταν γραμμένο εκεί με λεπτούς, αραχνοειδείς χαρακτήρες.

Για εσένα.

Σε ποιον απευθυνόταν το «εσένα»; Καμιά από τις μοναχές δεν θεωρούσε ότι αφορούσε αυτές, διαφορετικά θα είχαν ανοίξει το δέμα. Αν δεν είχε εμφανιστεί η Μαρί, το κουτί θα έμενε σφραγισμένο και σιωπηλό για πάντα. Μήπως η θεία Μεγκ είχε προβλέψει ότι αυτός στον οποίο απευθυνόταν θα ερχόταν σίγουρα; Η Μαρί έσκυψε και αφαίρεσε τον φάκελο, ο οποίος ήταν στερεωμένος στο πακέτο με ένα κομμάτι σελοτέιπ. Δεν υπήρχε κανένας να την εμποδίσει να κοιτάξει.

Υπήρχε ένα φθαρμένο σημείωμα μέσα. Το άνοιξε προσεκτικά και διάβασε αυτό που ήταν γραμμένο με τον ίδιο αραχνοειδή γραφικό χαρακτήρα:

Γεια σου, Μαρί,

Αυτό είναι από τον δέκατο τρίτο μαθητή. Ακολούθησέ το εκεί όπου οδηγεί.

*Δική σου εν Χριστώ,
Μεγκ*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Από όλους τους πιθανούς τρόπους για να αλλάξει τον κόσμο, ο Φρανκ Ουέστον ποτέ δεν θα είχε επιλέξει να επαναφέρει τα θαύματα. Πρώτον, δεν ήταν δεισιδαίμονας, και στον νου του ένα θαύμα ήταν απλώς μια δεισιδαιμονία στην οποία πιστεύουν αρκετοί απλοϊκοί άνθρωποι. Δεύτερον, και σημαντικότερο, ήταν ρεπόρτερ, και μια σταδιοδρομία στη δημοσιογραφία βασίζεται σε γεγονότα. (Υπάρχει ένα παλιό ρητό στη δημοσιογραφία: «Αν η μητέρα σου λέει ότι σε αγαπάει, ρώτα και μια δεύτερη πηγή».) Το θαύμα ήταν το αντίθετο του γεγονότος.

Όμως η πιθανότητα των θαυμάτων μπήκε στη ζωή του από μια πλάγια πόρτα: τον θάνατο.

Μια μέρα μια γυναίκα στάθηκε μπροστά στο γραφείο του Φρανκ.

«Συγγνώμη», ρώτησε, «είστε ο άνθρωπος για τις νεκρολογίες;»

Ο Φρανκ μίλησε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του από το αντίγραφο που διόρθωνε.

«Κάτω στον διάδρομο, δεύτερη πόρτα δεξιά. Μόνο που δεν είναι μέσα. Έχει βγει έξω για ένα ρεπορτάζ».

Το λεπτό, ψηλό σώμα του ήταν απλωμένο σε μια φθαρμένη πολυθρόνα, την οποία είχε φέρει στην αίθουσα ειδήσεων από το ακατάστατο εργένικο διαμέρισμά του. Το πρόσωπό του το έκρυβε το γείσο ενός καπέλου του μπείζμπολ.

Η γυναίκα δεν πτοήθηκε.

«Μπορείτε να με βοηθήσετε εσείς τότε; Είναι επείγον».

Ο Φρανκ πιεζόταν εξαιτίας του ελάχιστου χρονικού περιθωρίου για την παράδοση της ύλης, γι' αυτό δεν είχε καμιά πρόθεση να βοηθήσει εκείνη ή οποιονδήποτε άλλον. Ήξερε όμως ότι θα έπρεπε τουλάχιστον να σηκώσει το βλέμμα του και να κοιτάξει τη γυναίκα πριν τη διώξει.

«Μαρί;» είπε, νιώθοντας ξαφνικά έκπληξη.

Παραλίγο να μην την αναγνωρίσει. Ήταν κουκουλωμένη ως επάνω εξαιτίας του χειμωνιάτικου καιρού. Φορούσε έναν μάλλινο σκούφο κατεβασμένο ως το μέτωπό της για να μην κρυώνει και είχε τυλίξει ένα γκριζό κασκόλ μέχρι ψηλά στο σαγόνι της. Τα μάτια της ήταν κρυμμένα πίσω από τεράστια γυαλιά ηλίου. Αλλά ο Φρανκ θυμόταν αυτά τα μάτια. Μπορούσε ακόμη και να τα ζωγραφίσει, παρά τα χρόνια που είχαν περάσει.

«Μοιάζεις σαν διπλός πράκτορας με όλα αυτά που φοράς, όμως μάλλον εσύ είσαι».

Η Μαρί έβγαλε τα γυαλιά της συγχυσμένη. Τα μάτια της ανοιγόκλειναν κάτω από τον έντονο φωτισμό της αίθουσας ειδήσεων. Ήταν σαφές ότι δεν τον θυμόταν.

«Αυτό είναι παράξενο», είπε ο Φρανκ βγάζοντας το καπέλο του, έτσι ώστε να τον δει καλύτερα. «Είμαι ο Φρανκ, από το κολέγιο. Ο συγκάτοικος του Μπρένταν;»

Της έφερε στο μυαλό κάποια ανάμνηση.

«Α, Θεέ μου! Ο Μπρένταν. Ήμασταν πρωτοετείς. Τον πρόσεχα, επειδή ο ιερέας της ενορίας μας μου είχε πει να το κάνω».

«Αλήθεια; Είχες κάνει μεγάλη εντύπωση. Μιλούσε για σένα συνέχεια. Και τώρα καταλαβαίνω το γιατί».

Ψηλός και με αυτοπεποίθηση, ο Φρανκ είχε αποκτήσει τη συνήθεια να λέει ό,τι σκεφτόταν. Προσπάθησε να αγνοήσει το ελαφρύ συνοφρύωμα της Μαρί.

«Συγγνώμη, το είπα σαν κομπλιμέντο».

Όταν εκείνη δεν απάντησε, σκέφτηκε να απολογηθεί ξανά, αλλά άλλαξε γνώμη. Αντίθετα είπε:

«Τι είναι αυτό για τη νεκρολογία;»

Τα μάτια της, που ήταν μεγάλα και καστανά, πρόδιδαν ανησυχία.

«Δεν θα έπρεπε να σε ενοχλώ».

«Όχι, εντάξει. Απλώς έχουμε έλλειψη προσωπικού αυτή τη στιγμή».

Μια άσχημη γρίπη είχε ρίξει στο κρεβάτι δυο ρεπόρτερ, και ο Μάλκομ, ο συνήθης συντάκτης για τις νεκρολογίες, είχε βγει έξω για να ακολουθήσει κάποιον ίχνος σχετικά με μια ενδιαφέρουσα ιστορία.

Ο Φρανκ έκατσε στητός στην καρέκλα του.

«Θέλεις να ζητήσεις να δημοσιευτεί μια νεκρολογία; Μπορώ να το προωθήσω εγώ. Ο Μάλκομ θα τη λάβει αμέσως μόλις γυρίσει στο γραφείο. Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ ότι αυτό θα γίνει σήμερα».

Καθώς τα έλεγε όλα αυτά συνέχισε να εύχεται να τον θυμηθεί η Μαρί.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της.

«Δεν ήρθα για να δημοσιεύσω μια νεκρολογία. Θέλω να ακυρώσω μια».

«Συγγνώμη. Κάποιος πέθανε κατά λάθος;»

Το είπε προσπαθώντας να φανεί αστείος, όμως εκείνη δεν γέλασε.

«Όχι. Απλώς δεν νομίζω ότι χρειάζεται να μάθουν όλοι για τον θάνατο της θείας μου».

Ο Φρανκ άνοιξε καινούργια σελίδα στο iPad που χρησιμοποιούσε όταν έγραφε άρθρα.

«Αν ήταν ένα ιδιωτικό αγγελτήριο θανάτου...»